

Sygn. akt II PK 163/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa U. K.
przeciwko Z. [...] w D.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 lutego 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 31 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa U. K. przeciwko Z. [...] w D. o przywrócenie do pracy, oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona pozwana wskazała na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Potrzeba wykładni dotyczy zdaniem skarżącej art. 32 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 ze zm.; dalej: ustawa o związkach zawodowych), który ma zastosowanie do nauczycieli, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r. Nr 191), przez rozstrzygnięcie, w jakim terminie związki zawodowe powinny wypowiedzieć się, co do wypowiedzenia

stosunku pracy nauczyciela objętego ochroną związkową, w przypadku częściowej likwidacji szkoły albo w razie zmian organizacyjnych powodujących zmniejszenie liczby oddziałów w szkole lub zmian planu nauczania uniemożliwiających dalsze zatrudnianie nauczyciela w pełnym wymiarze zajęć. Strona pozwana podniosła, że art. 32 ustawy o związkach zawodowych nie precyzuje terminu, w jakim stanowisko związku zawodowego powinno zostać wyrażone. Skarżący podniósł również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na rażące naruszenie art. 8 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c. Zdaniem strony pozwanej Sąd Okręgowy uzależnił możliwość zastosowania dyspozycji art. 477¹ k.p.c. w związku z art. 8 k.p. jedynie od rażącego naruszenia przez pracownika obowiązków pracowniczych. W ocenie strony pozwanej wysnuć należy wniosek, że Sąd odwoławczy błędnie przyjął, że zasądzenie odszkodowania jako alternatywnego roszczenia możliwe jest tylko w przypadku rażącego naruszenia norm przez pracownika i bezzasadnie zaniechał rozważań możliwości nieuwzględnienia żądania powódki przywrócenia do pracy, gdy jednocześnie nie ustalił, że pozwana szkoła miała uzasadnione podstawy do wyboru powódki do zwolnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). W sytuacji, gdy podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego (postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 października 2013 r., II UK 235/13, LEX nr 1381272; z 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, LEX nr 1215146). Obowiązkiem skarżącego jest określenie przepisów prawa, w związku z którymi wniosek został sformułowany, przez ich dokładne nazwanie, określenie miejsca publikacji oraz wskazanie przepisów przez oznaczenie numeru artykułu, paragrafu, ustępu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 117/0, LEX nr 564467). Powoływany przez skarżącego przepis art. 32 ustawy o związkach zawodowych stanowi jednostkę redakcyjną składającą się z 10 ustępów, dotyczących różnych kwestii w tym także niepowiązanych z przedmiotem sprawy. Strona pozwana nie wskazała zatem w sposób prawidłowy jakiego przepisu dotyczy potrzeba wykładni, nie sprecyzowała tego także w uzasadnieniu wniosku.

Poza tym, także w podstawach skargi wskazano w całości art. 32 ustawy o związkach zawodowych. Zważywszy na treść art. 398¹³ § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy jest związany podstawą skargi, Sąd Najwyższy nawet w wypadku przyjęcia skargi do rozpoznania nie miałby kompetencji do rozpoznania skargi w tym zakresie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się również na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd drugiej instancji szeroko wykazał, że nie było przesłanki do zarzutu naruszenia art. 8 k.p. w związku z art. 477¹ k.p.c., uzasadniając stanowisko, że nie ma podstaw do przyjęcia, że powódka nadużyła prawa do założenia związku zawodowego (uzasadnienie k. 326). Należy mieć na uwadze, że ocena zgodności z zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa jest dokonywana w całokształcie okoliczności sprawy i sąd ma w tym zakresie duży margines swobody.

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę kasacyjną wniesiono po upływie terminu do jej wniesienia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.